# KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
21. februar 2002 *

I de forenede sager C-486/01 P(R) og C-488/01 P(R),

**Front national** med hjemsted i Saint-Cloud (Frankrig),

**Jean-Claude Martinez**, medlem af Europa-Parlamentet, Montpellier (Frankrig),

ved avocats F. Wagner og V. de Poulpiquet de Brescanvel,

appellanter,

hvori der er fremsat en begæring om udsættelse af opfyldelsen af dom afsagt den 2. oktober 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) i sagen Martinez m.fl. mod Parlamentet (forenede sager T-222/99, T-327/99 og T-329/99, Sml. II, s. 2823),

* Processprog: fransk.

de andre parter i appelsagen:

**Europa-Parlamentet** ved G. Garzón Clariana, J. Schoo og H. Krück, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

**Charles de Gaulle**, medlem af Europa-Parlamentet, Paris (Frankrig),

sagsøger i første instans i sag T-222/99,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

afsagt følgende

**Kendelse**

1 Ved to appelskrifter indleveret til Domstolens Justitskontor den 17. december 2001 har Front national og Jean-Claude Martinez i medfør af artikel 225 EF og artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt den 2. oktober 2001 af Retten i Første Instans i sagen Martinez m.fl. mod Parlamentet

(forenede sager T-222/99, T-327/99 og T-329/99, Sml. II, s. 2823, herefter »den appellerede dom«) — begge for så vidt som dommen vedrører dem — hvori Retten frifandt Parlamentet i de sager, de havde anlagt med påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse af 14. september 1999 vedrørende fortolkning af artikel 29, stk. 1, i Europa-Parlamentets forretningsorden og om opløsning med tilbagevirkende kraft af »Den Tekniske Gruppe for Uafhængige Medlemmer (TDI) — Blandet Gruppe« (herefter »den anfægtede retsakt«).

2 Ved særskilte processkrifter indleveret til Domstolens Justitskontor samme dag har Front national og Jean-Claude Martinez i medfør af artikel 242 EF fremsat begæring om udsættelse af opfyldelsen af den appellerede dom.

3 Da parternes skriftlige indlæg indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse om begæringen, er det ufornødent at lade parterne afgive mundtlige indlæg.

4 Under hensyn til ligheden mellem de spørgsmål, de to sager giver anledning til, skal de forenes med henblik på nærværende kendelse.

**De relevante retsregler og sagens baggrund**

5 Der bestemmes følgende i artikel 29 med overskriften »Dannelse af politiske grupper« i Europa-Parlamentets forretningsorden i den affattelse, der trådte i kraft den 1. maj 1999 (EFT 1999 L 202, s. 1, herefter »forretningsordenen«):

»1. Medlemmerne kan danne grupper efter politisk tilhørsforhold.

[...]

3. Et medlem kan kun tilhøre én politisk gruppe.

4. Stiftelsen af en politisk gruppe meddeles formanden i en erklæring. Erklæringen skal omfatte navnet på gruppen, navnene på medlemmerne og navnene på bestyrelsesmedlemmerne.

[...]«

6 Forretningsordenens artikel 30 bestemmer vedrørende løsgængere:

»1. Medlemmer, der ikke tilslutter sig en politisk gruppe, råder over et sekretariat. De nærmere regler fastsættes af Præsidiet efter forslag fra generalsekretæren.

2. Præsidiet fastsætter bestemmelser om disse medlemmers status og parlamentariske rettigheder.«

7 Forretningsordenens artikel 180, der vedrører anvendelsen af forretningsordenen, bestemmer:

»1. Opstår der tvivl om anvendelsen eller fortolkningen af denne forretningsorden, kan formanden med forbehold af tidligere afgørelser henvise spørgsmålet til behandling i det kompetente udvalg.

Spørgsmål, der rejses i en bemærkning til forretningsordenen, jf. artikel 142, kan ligeledes af formanden henvises til det kompetente udvalg.

2. Udvalget afgør, om det er nødvendigt, at der foreslås en ændring af forretningsordenen, jf. artikel 181.

3. Afgør udvalget, at en fortolkning af den gældende forretningsorden er tilstrækkelig, sender det sin fortolkning til formanden, som underretter Parlamentet.

4. Gør en politisk gruppe eller mindst 32 medlemmer indsigelse mod udvalgets fortolkning, forelægges spørgsmålet for Parlamentet, der træffer afgørelse med simpelt flertal under tilstedeværelse af mindst 1/3 af sine medlemmer. Ved forkastelse henvises spørgsmålet til fornyet udvalgsbehandling.

5. Uanfægtede fortolkninger og fortolkninger vedtaget af Parlamentet vedføjes med kursiv som forklarende noter til den eller de pågældende artikler sammen med afgørelser om anvendelse af forretningsordenen.

6. Disse forklarende noter danner præcedens for den fremtidige anvendelse og fortolkning af de pågældende artikler.

[...]«

8 De faktiske omstændigheder i sagen, der førte til vedtagelsen af den anfægtede retsakt, er sammenfattet i præmis 6 til 11 i den appellerede dom.

9 Det fremgår af den appellerede dom, at en forklarende note under plenarmødet den 14. september 1999 i overensstemmelse med artikel 180 i forretningsordenen blev forelagt Parlamentet til afstemning, og at den blev vedtaget med flertal. Indholdet af den forklarende note er gengivet på følgende måde i den appellerede doms præmis 9:

»Udvalget om Forfatningsspørgsmål behandlede under sine møder den 27. og 28. juli 1999 anmodningen om fortolkning af forretningsordenens artikel 29 [stk.] 1, der var fremsat af formandskonferencen under møde den 21. juli 1999.

Efter en omfattende meningsudveksling og med 15 stemmer for, 2 mod og 1 blank fortolker Udvalget om Forfatningsspørgsmål forretningsordenens artikel 29, [stk.] 1, på følgende måde:

[...] stiftelseserklæring [for Den Tekniske Gruppe for Uafhængige Medlemmer (TDI) — Blandet Gruppe, herefter »TDI-gruppen«] er ikke i overensstemmelse med [forretningsordenens] artikel 29, [stk.] 1.

Denne gruppes stiftelseserklæring, navnlig bilag 2 til skrivelsen om stiftelse rettet til Europa-Parlamentets formand, udelukker ethvert politisk tilhørsforhold. Det giver fuldstændig politisk uafhængighed til de forskellige medlemmer af denne gruppe, der har underskrevet skrivelsen.

Jeg skal derfor foreslå Dem at indsætte følgende tekst som forklarende note til forretningsordenens artikel 29, [stk.] 1:

»I henhold til denne bestemmelse kan det ikke tillades, at der dannes en gruppe, som åbent afviser at være politisk, og hvor der ikke er noget politisk tilhørsforhold mellem dens medlemmer.«

[...]«

10 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 5. oktober, 19. november og 22. november 1999 anlagde Jean-Claude Martinez og Charles de Gaulle (sag T-222/99), Front national (sag T-327/99) og Emma Bonino, Marco Pannella, Marco Cappato, Gianfranco Dell'Alba, Benedetto Della Vedova, Olivier Dupuis, Maurizio Turco og Lista Emma Bonino (sag T-329/99) sager med påstand om annullation af den anfægtede retsakt.

11 Ved særskilt dokument indgav Jean-Claude Martinez og Charles de Gaulle i henhold til artikel 242 EF en begæring om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede retsakt. Ved kendelse af 25. november 1999 i sagen Martinez og de Gaulle mod Parlamentet (sag T-222/99 R, Sml. II, s. 3397) tog Rettens præsident denne begæring til følge og udsatte afgørelsen om sagens omkostninger.

## Den appellerede dom

12 Ved den appellerede dom antog Retten de ovenfor i præmis 10 nævnte sager til realitetsbehandling, men frifandt Parlamentet i dem alle.

13 Parlamentet gjorde gældende, at de pågældende sager skulle afvises, og fremførte til støtte herfor tre anbringender; den anfægtede retsakt eksisterede ikke, den kunne ikke gøres til genstand for en legalitetskontrol ved Fællesskabets retsinstanser, og retsakten berørte ikke sagsøgerne umiddelbart og individuelt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand.

14 Først fastslog Retten med hensyn til anbringendet om, at den anfægtede retsakt om opløsning af TDI-gruppen ikke eksisterede, i den appellerede doms præmis 46, at Parlamentet ved denne retsakt havde besluttet at vedtage den generelle fortolkning af forretningsordenens artikel 29, stk. 1, der var foreslået af Udvalget om Forfatningsspørgsmål, samt den stillingtagen, som dette Udvalg gav udtryk for vedrørende overensstemmelsen mellem TDI-gruppens stiftelseserklæring og denne bestemmelse, og havde besluttet at fastslå, at denne gruppe ikke eksisterede ex tunc, idet den ikke overholdt betingelsen i denne bestemmelse. Retten forkastede således Parlamentets anbringende.

15 Hvad dernæst angår Parlamentets andet anbringende til støtte for afvisning, hvorved det blev gjort gældende, at den anfægtede retsakt ikke kunne anfægtes, udtalte Retten i den appellerede doms præmis 62, at en sådan retsakt »ikke [kan] reduceres til en retsakt, der omhandler den interne tilrettelæggelse af Parlamentets arbejde i streng forstand«, og at »den kan være genstand for Fællesskabets retsinstansers efterprøvelse af lovligheden i overensstemmelse med artikel 230, stk. 1, EF«. Det pågældende anbringende blev derfor også forkastet.

16 Endelig fandt Retten i præmis 65, 66 og 72 i den appellerede dom, at sagsøgerne var umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede retsakt. Den fastslog derfor i præmis 75, at annullationssøgsmålene, der var indbragt for den, kunne antages til realitetsbehandling.

17 Til støtte for deres annullationspåstande fremførte sagsøgerne i første instans en række anbringender, hvoraf nogle var fælles for sagerne og andre særegne for den enkelte sag. Retten foretog en opdeling af deres argumentation i ni anbringender.

18 For så vidt angår det første anbringende, hvor det blev fremført, at den anfægtede retsakt byggede på en misforståelse af forretningsordenens artikel 29, stk. 1, udtalte Retten i den appellerede doms præmis 81, at »en sådan bestemmelse, der findes i en artikel om »Dannelse af politiske grupper«, skal nødvendigvis læses således, at de medlemmer, der vælger at danne en gruppe i Parlamentet, alene kan gøre det på grundlag af politisk tilhørsforhold. Selve ordlyden af forretningsordenens artikel 29, stk. 1, i forbindelse med overskriften til den artikel, den indgår i, medfører således, at sagsøgernes opfattelse, hvorefter kriteriet om politisk tilhørsforhold i denne bestemmelse er fakultativt, skal afvises«. Endvidere udtalte Retten i den appellerede doms præmis 85 og 92, at Parlamentets adfærd over for stiftelseserklæringerne fra andre politiske grupper og Parlamentets manglende reaktion over for den uensartede adfærd hos medlemmerne af én og samme politiske gruppe under plenarafstemninger ikke kunne opfattes som bevis for, at betingelsen om politisk tilhørsforhold i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, var af fakultativ karakter.

19 Hvad angår det andet anbringende angående tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og forretningsordenens bestemmelser samt manglende hjemmel for den anfægtede retsakt, for så vidt som Parlamentet med urette efterprøvede overensstemmelsen mellem TDI-gruppen og forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og fandt, at medlemmerne af denne gruppe ikke delte politisk tilhørsforhold, anførte Retten i den appellerede doms præmis 101, at, som det følger af forretningsordenens artikel 180, har »Parlamentet [...] kompetence til at føre tilsyn med den rette anvendelse og fortolkning af forretningsordenen og i givet

fald henvise spørgsmålet til Udvalget om Forfatningsspørgsmål. Det har i denne henseende navnlig kompetence til at efterprøve, som det har gjort det i disse sager, overholdelsen af de krav til politisk tilhørsforhold, der stilles i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, af en gruppe, hvis stiftelse er blevet anmeldt til Parlamentets formand i overensstemmelse med samme artikels stk. 4. Nægtes det, at Parlamentet har denne kompetence til at efterprøve, ville det svare til, at denne sidstnævnte bestemmelse fratages enhver effektiv virkning.«

20 Retten efterprøvede anbringenderne om, at TDI-gruppens stiftelseserklæring ikke var i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og fastslog i den appellerede doms præmis 120, at »Parlamentet med rette fandt, at TDI-gruppens stiftelseserklæring gav udtryk for en fuldstændig og åbenbar mangel på politisk tilhørsforhold mellem gruppens medlemmer. Parlamentet gjorde sig ikke, i modsætning til det af sagsøgerne anførte, herved til dommer over denne gruppes medlemmers politiske tilhørsforhold. Det fastslog udelukkende på baggrund af ovennævnte erklæring, at medlemmerne åbent afviste ethvert politisk tilhørsforhold af denne art [...]. Parlamentet kunne under disse omstændigheder ikke gøre andet end at fastslå, at TDI-gruppen ikke overholdt forretningsordenens artikel 29, stk. 1, idet denne bestemmelse ellers ville blive berøvet enhver effektiv virkning.«

21 For så vidt angår det tredje anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet i forhold til TDI-gruppens medlemmer udtalte Retten, at ulovlighedsindsigelsen over for forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og artikel 30 kunne antages til realitetsbehandling, og forkastede den derefter.

22 Retten udtalte i den appellerede doms præmis 149 bl.a., at disse bestemmelser »udgør interne organiseringsforanstaltninger, der er berettiget i henhold til Parlamentets egne karakteristika og kravene til funktion, ansvar og formål, der er tildelt det ved traktaten«. Retten tilføjede i præmis 152, at den forskel, som

forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og artikel 30 havde indført, var berettiget i det forhold, at de medlemmer, der tilhører en politisk gruppe, i modsætning til dem, der sidder som løsgængere under vilkår, der er fastsat af Parlamentets præsidium, opfylder et krav i forretningsordenen, der er begrundet i forfølgelsen af lovlige formål.

23 Endvidere fastslog Retten i den appellerede doms præmis 155, at den forskellige behandling af løsgængere og medlemmer af en politisk gruppe ikke skyldtes bestemmelserne i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og artikel 30 sammenholdt, men en række af Parlamentets andre interne bestemmelser nævnt i den appellerede doms præmis 156, med hensyn til hvilke der ikke var rejst ulovlighedsindsigelse.

24 Med hensyn til argumentet om, at den anfægtede retsakt indebar en uberettiget forskelsbehandling, idet den forbød stiftelsen af TDI-gruppen, selv om stiftelsen af en række andre tekniske grupper var blevet tilladt under tidligere valgperioder, udtalte Retten i den appellerede doms præmis 171, at når Parlamentet med rette fastslog, at TDI-gruppen ikke eksisterede, idet den ikke var forenelig med forretningsordenens artikel 29, stk. 1, da gruppens medlemmer åbent havde udelukket ethvert politisk tilhørsforhold mellem dem og nægtet, at gruppen havde nogen politisk karakter, kunne sagsøgerne under alle omstændigheder ikke med føje henholde sig til den anderledes bedømmelse, som Parlamentet havde foretaget af visse stiftelseserklæringerne fra grupper i tidligere valgperioder. Retten konstaterede i præmis 172, at sagsøgerne ikke havde anfægtet Parlamentets tese om, at de, der havde erklæret disse andre grupper for stiftet, til forskel fra de medlemmer, der erklærede TDI-gruppen for stiftet, ikke i noget tilfælde åbent havde forkastet ethvert politisk tilhørsforhold mellem dem. Endelig udtalte Retten i præmis 184 angående argumenterne om beskyttelse af den berettigede forventning, at den manglende indsigelse fra Parlamentets side over for stiftelseserklæringen fra grupper, der ikke havde samme kendetegn som TDI-gruppen, ikke kunne anses for en præcis forsikring, der gav anledning til begrundede forhåbninger hos de medlemmer, der havde erklæret, at gruppen var stiftet, for så vidt angår dens forenelighed med forretningsordenens artikel 29, stk. 1.

25 Hvad endvidere angår sagsøgernes argument om, at det under de seneste afstemninger om følsomme politiske spørgsmål havde syntes tvivlsomt, om der var et politisk tilhørsforhold mellem visse gruppers medlemmer, mens TDI-gruppens medlemmer ved den lejlighed viste en stor politisk overensstemmelse, udtalte Retten i den appellerede doms præmis 191, at sagsøgerne ikke var fremkommet med noget element, der beviste, at disse grupper åbent havde benægtet ethvert politisk tilhørsforhold, således som TDI-gruppen havde gjort det, og at den uensartede karakter af de stemmer, der var afgivet af medlemmer, der tilhører den samme politiske gruppe, vedrørende bestemte spørgsmål ikke i denne forbindelse kunne anses for at være et element af denne art.

26 Med hensyn til det fjerde anbringende om tilsidesættelse af det demokratiske princip fastslog Retten i den appellerede doms præmis 200, at selv om det demokratiske princip udgør et af de grundlæggende elementer i Den Europæiske Union, er dette princip ikke til hinder for, at Parlamentet vedtager foranstaltninger vedrørende dets interne organisation, der ligesom bestemmelserne i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og artikel 30, sammenholdt, giver det mulighed for på bedste vis gennem sine karakteristika at udfylde sin rolle som institution og de formål, der er blevet tildelt det ved traktaterne.

27 For så vidt angår det femte anbringende vedrørende proportionalitetsprincippet udtalte Retten i den appellerede doms præmis 217, at bestemmelserne i forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og artikel 30, sammenholdt, ikke kan anses for foranstaltninger, der går ud over grænserne for, hvad der er passende og nødvendigt for at opnå de lovlige formål med disse bestemmelser.

28 For så vidt angår det sjette anbringende om foreningsfriheden udtalte Retten i den appellerede doms præmis 232 og 233, at selv om det antages, at dette princip kan finde anvendelse på Parlamentets interne organisation, har det dog ikke uindskrænket gyldighed og er ikke til hinder for, at Parlamentet inden for rammerne af sine beføjelser vedrørende den interne organisation underlægger medlemmernes stiftelse af en gruppe inden for Parlamentet et krav om politisk tilhørsforhold, der er fastsat for at forfølge lovlige formål, og forbyder, således

som det fremgår af den anfægtede retsakt, stiftelse af en gruppe, såsom TDI-gruppen, der åbenbart strider imod et sådan krav.

29 Angående det syvende anbringende om manglende hensyntagen til medlemsstaternes fælles parlamentariske traditioner udtalte Retten i den appellerede doms præmis 240, at selv om det antages, at den retspraksis, hvorefter Fællesskabets retsinstanser ved sikringen af de grundlæggende rettigheders overholdelse er forpligtet til at tage udgangspunkt i medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, finder analog anvendelse på medlemsstaternes fælles parlamentariske traditioner, kunne den anfægtede retsakt, for så vidt den forbyder stiftelsen af grupper, hvis medlemmer som i disse sager benægter ethvert politisk tilhørsforhold til hinanden, ikke anses for at være i strid med medlemsstaternes fælles parlamentariske traditioner. Den fastslog nærmere i præmis 241 og 242, at det af de angivelser, som sagsøgerne var fremkommet med i deres skriftlige indlæg, højst fremgik, at stiftelsen af tekniske eller blandede grupper er tilladt i nogle nationale parlamentariske forsamlinger, men at det derimod ikke med disse angivelser kunne udelukkes, at de nationale parlamenter, der ligesom Parlamentet underlægger stiftelsen af en gruppe i det pågældende parlament et krav om fælles politisk tilhørsforhold, i forhold til en stiftelseserklæring fra en gruppe, der svarer til TDI-gruppen, anvender en fortolkning, der er identisk med Parlamentets i den anfægtede retsakt. Ifølge Retten kunne det heller ikke på grundlag af disse angivelser konkluderes, at stiftelsen af en gruppe, såsom TDI-gruppen, hvis medlemmer udtrykkeligt har anført, at den mangler politisk karakter, er mulig i størstedelen af de nationale parlamenter.

30 Det ottende anbringende, der blev fremført for Retten, vedrørte tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.

31 I det første led af dette anbringende blev det anført, at den anfægtede retsakt var mere end en retskonstaterende og generel fortolkning. Denne retsakt udgjorde en afgørelse med tilbagevirkende kraft fra TDI-gruppens stiftelseserklæring og underlagde stiftelsen af en gruppe en ny betingelse.

32 Retten fastslog bl.a. i den appellerede doms præmis 252, at den fortolkning, som Parlamentet giver en bestemmelse i dets forretningsorden, klarlægger og præciserer betydningen og rækkevidden af bestemmelsen, således som den skal forstås og anvendes og skulle have været forstået og anvendt siden dens ikrafttræden. Det følger heraf, at den således fortolkede bestemmelse kan anvendes på situationer, der er opstået før vedtagelsen af den fortolkende afgørelse.

33 Vedrørende andet led af det ottende anbringende om manglende kompetence hos Udvalget om Forfatningsspørgsmål til at træffe en særskilt afgørelse om overensstemmelsen mellem TDI-gruppens stiftelseserklæring og forretningsordenens artikel 29, stk. 1, fastslog Retten, at det pågældende udvalg havde holdt sig inden for grænserne for den kompetence, som det var blevet tildelt ved bestemmelserne i punkt XV 8 i bilag VI og forretningsordenens artikel 180.

34 For så vidt angår argumentet om, at afgørelsen om opløsning af TDI-gruppen ikke var genstand for en afstemning på et plenarmøde, idet kun den generelle fortolkning af forretningsordenens artikel 29, stk. 1, som blev foreslået af Udvalget om Forfatningsspørgsmål, var blevet sat til afstemning, udtalte Retten i den appellerede doms præmis 264, at medlemmerne efter TDI-gruppens indsigelser mod denne generelle fortolkning nødvendigvis havde forstået, at de ved at tage stilling til ovennævnte fortolkning samtidig tog stilling til overensstemmelsen mellem denne erklæring om stiftelse af TDI-gruppen og forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og dermed til denne gruppes skæbne. Det var under disse omstændigheder ikke berettiget med en særskilt afstemning herom.

35 Det tredje led af det ottende anbringende angående tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og retten til forsvar blev forkastet af Retten, idet den i den appellerede doms præmis 267 fastslog, at TDI-gruppens medlemmer ved flere lejligheder var i stand til at gøre deres synspunkter gældende over for de øvrige medlemmer vedrørende kritikken af gruppens manglende forenelighed med forretningsordenens artikel 29, stk. 1.

36 Med hensyn til det niende anbringende om, at der var en formodning for procedurefordrejning, idet de tidligere ændringer af forretningsordenen var et udtryk for Parlamentets ønske om systematisk at reducere visse medlemmers rettigheder, udtalte Retten i den appellerede doms præmis 277, at eksemplerne på tidligere ændringer ikke godtgjorde, at de af Parlamentet trufne afgørelser af 14. september 1999 var udtryk for et fast ønske fra Parlamentets side om at påvirke visse medlemmers, navnlig medlemmerne af Front nationals, rettigheder. Tværtimod fandt den, at Parlamentet i tilfælde af et så åbenbart manglende politisk tilhørsforhold som det, der fremgik af TDI-gruppens stiftelseserklæring, alene kunne fastslå, at denne gruppe ikke eksisterede, da den ikke overholdt kravet i forretningsordenens artikel 29, stk. 1.

37 Retten frifandt derfor Parlamentet i de tre sager angående påstand om annullation, den skulle træffe afgørelse i.

## Begæringerne om udsættelse af opfyldelsen af dommen

*Parternes argumenter*

38 Med henblik på godtgørelse af, at betingelsen om, at der skal foreligge faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget (»fumus boni juris«), er opfyldt, har Front national og Jean-Claude Martinez fremført otte anbringender, hvoraf de fire er fælles for begge begæringer om udsættelse af opfyldelsen.

39 I deres første anbringende har Front national og Jean-Claude Martinez gjort gældende, at den anfægtede retsakt bygger på en misforståelse af forretnings-

ordenens artikel 29, stk. 1. Brugen af verbet »kunne« i denne bestemmelse viser, at medlemmerne har beføjelse til at stifte en gruppe ud fra politisk tilhørsforhold, og det er ikke nødvendigt deri at se en yderligere begrænsning i teksten, der ikke er der. Ifølge appellanterne skal udtrykket »politisk tilhørsforhold« ikke forstås ordret, men skal ses som en stræben efter en solidaritet, der i den konkrete sag finder udtryk i en ønske om at opnå en ret for hvert medlem til fuldt ud at opfylde sit parlamentariske mandat, uden at mandatets udøvelse påvirkes af uligheder.

40 I det andet anbringende, der er fælles for begge begæringer om foreløbige forholdsregler, har appellanterne gjort gældende, at der ikke er hjemmel til den efterprøvelse, Parlamentet foretog af, om TDI-gruppen opfyldte betingelserne i forretningsordenen artikel 29, stk. 1, og at lighedsprincippet er blevet tilsidesat. Appellanterne har for det første anført, at Retten i den appellerede doms præmis 102 udtrykkeligt anerkendte, at Parlamentet ikke i forbindelse med stiftelsen af en gruppe skal foretage nogen efterprøvelse af det politiske tilhørsforhold for de medlemmer, der udgør gruppen. I modsætning til, hvad Retten hævdede, giver forretningsordenens artikel 180 ikke Parlamentet nogen beføjelse til at efterprøve den korrekte anvendelse og fortolkning af forretningsordenens bestemmelser. Appellanterne har dernæst gjort gældende, at når der indtages en fælles holdning og oprettes en gruppe med henblik på at sikre, at hvert medlem fuldt ud kan opfylde sit mandat, er det udtryk for, at der er et fælles politisk tilhørsforhold i forretningsordenens artikel 29's forstand. De har endelig gjort gældende, at politisk forskellige medlemmer af TDI-gruppen flere gange sluttede sig sammen med henblik på at forelægge en tekst.

41 Med det tredje anbringende, der er fælles for de to begæringer om foreløbige forholdsregler, er det gjort gældende, at ligebehandlingsprincippet er blevet tilsidesat. Appellanterne har for det første anført, at Retten i den appellerede doms præmis 165 anerkendte, at der skete en forskelsbehandling mellem de medlemmer, der tilhørte en politisk gruppe, og løsgængerne, men at Retten kun bemærkede, at denne forskellige behandling ikke fulgte af den anfægtede retsakt, men af andre bestemmelser i forretningsordenen end artikel 29, stk. 1, eller af

administrative regler, hvis lovlighed ikke var blevet anfægtet ved Retten. Selv om sagsøgerne ikke havde rejst ulovlighedsindsigelse, burde Retten have givet denne forskelsbehandling retsvirkninger.

42 Endelig har de gjort gældende, at der ved stiftelsen af andre tekniske grupper aldrig var blevet foretaget nogen forudgående undersøgelse af en formelt korrekt stiftelseserklæring afgivet af det nødvendige antal medlemmer. Jean-Claude Martinez har tillige anført, at TDI-gruppen under disse omstændigheder kunne have en berettiget tillid til Parlamentets faste fortolkning af forretningsordenens artikel 29, stk. 1.

43 Endelig har Front national og Jean-Claude Martinez anført, at Retten ikke burde have afvist de oplysninger, der skulle godtgøre sammenhængen i TDI-gruppens stemmeafgivelse, fordi der var tale om faktiske omstændigheder, der lå efter den anfægtede retsakt, når disse oplysninger kunne have oplyst Retten om TDI-gruppens fælles politiske tilhørsforhold.

44 Front national har i sit fjerde anbringende og Jean-Claude Martinez i sit sjette anbringende gjort gældende, at Retten burde have taget hensyn til medlemsstaternes fælles parlamentariske traditioner. Rettens indskrænkende fortolkning af forretningsordenens artikel 29, stk. 1, afviger fra de parlamentariske regler og den parlamentariske praksis i de fleste medlemsstater.

45 Med sit femte anbringende har Front national gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter. For det første fremgår det af ordlyden af forretningsordenens bestemmelser, at der ikke er fastsat nogen særlig procedure for anerkendelse af en politisk gruppe, og for det andet er det i strid med retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af velerhvervede rettigheder og forbuddet mod tilbagevirkende gyldighed at anvende den anfægtede retsakt med tilbagevirkende gyldighed, hvilket svarer til en opløsning af TDI-gruppen.

46 Front national har som det sjette anbringende gjort gældende, at der må være en formodning for procedurefordrejning, idet Front national havde forelagt objektive, relevante og samstemmende indicier, der klart viser, at Parlamentet havde et ønske om systematisk at reducere visse medlemmers rettigheder.

47 Jean-Claude Martinez har som sit fjerde anbringende gjort gældende, at der skete en tilsidesættelse af det demokratiske princip. Dette princip er til hinder for, at vilkårene for opfyldelsen af det parlamentariske mandat er ringere, når det pågældende medlem ikke tilhører en politisk gruppe. Det er i den forbindelse uden betydning, at den forskellige behandling følger af bestemmelser, som der ikke er rejst nogen ulovlighedsindsigelse mod.

48 Som sit femte anbringende om tilsidesættelse af foreningsfriheden har Jean-Claude Martinez gjort gældende, at den anfægtede retsakt ved at tiltræde en indskrænkende fortolkning af denne frihed ubestrideligt indeholder en krænkelse heraf.

49 Appellanterne har gjort gældende, at deres begæringer om foreløbige forholdsregler har til formål at opnå, at medlemmerne af TDI-gruppen kan udøve deres mandat med de rettigheder og fordele, der følger med at tilhøre en politisk gruppe, indtil Domstolen har taget stilling til appellerne af den appellerede dom.

50 Hvis opfyldelsen af den appellerede dom ikke udsættes, vil det kunne forvolde alvorlig skade i forhold til medlemmerne af TDI-gruppen, idet de ikke vil kunne udnytte de rettigheder og fordele, der tilkommer politiske grupper. Skaden vil være så meget desto mere alvorlig, som den tid, det vil tage at afgøre appellerne i realiteten, hvor det ikke kan udelukkes, at appellanterne vil kunne udsættes for forskelsbehandling, kan komme til at udgøre en ikke ubetydelig del af deres begrænsede valgperiode. Skaden vil også være uoprettelig, for så vidt som en eventuel annullation af den anfægtede retsakt i afgørelsen af appelsagerne ikke længere kan afhjælpe denne situation.

51 Endvidere kan udsættelse af opfyldelsen af den appellerede dom ikke skade organisationen af Parlamentets tjenestegrene, idet udsættelsen vil medføre, at TDI-gruppen vil opnå den samme behandling som de tekniske grupper, der er stiftet siden 1979.

52 Parlamentet har nedlagt påstand om, at begge begæringer om udsættelse af opfyldelsen af den appellerede dom afslås.

53 Parlamentet har gjort gældende, at begæringerne ikke har noget formål. Udsættelsen af opfyldelsen af den appellerede dom vil være uden betydning for, at der i realiteten ikke vil foreligge nogen retslig afgørelse vedrørende lovligheden af forretningsordenens artikel 29, stk. 1. Udsættelsen af opfyldelsen af den appellerede dom vil heller ikke medføre, at kendelsen i sagen Martinez og de Gaulle mod Parlamentet igen får retskraft, idet en sådan kendelse i medfør af artikel 107, stk. 3, i Rettens procesreglement ophører med at have retsvirkninger ved afsigelsen af den endelige dom i sagen.

54 Parlamentet anser det for særdeles tvivlsomt, om Front nationals begæring om udsættelse af opfyldelsen af den appellerede dom kan antages til realitetsbehandling, idet det er af den opfattelse, at allerede den sag, Front national anlagde ved Retten, skulle afvises. Parlamentet har til støtte herfor gjort gældende, at det kun er parlamentsmedlemmerne, der tilhører Front national, som kan være umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt, og ikke selve det politiske parti, der kun kan være indirekte berørt.

55 Parlamentet har endvidere rejst formalitetsindsigelse over for appellerne i deres helhed, fordi appellanterne har nøjedes med at gentage de anbringender, der allerede er blevet fremført for Retten og behandlet af den. Appellanterne har ikke præcist angivet, hvilke dele af den appellerede dom der anfægtes eller de retlige

argumenter, der særligt støtter påstanden. Under alle omstændigheder har Parlamentet bestridt, at anbringenderne er tilstrækkeligt alvorlige til, at betingelsen om fumus boni juris, for at begæringen om udsættelse kan tages til følge, er opfyldt.

56 Parlamentet har gjort gældende, at der ikke kan drages nogen parallel mellem den situation, hvori Rettens præsident afsagde kendelsen i sagen Martinez og de Gaulle mod Parlamentet, og den situation, på baggrund af hvilken der er indgivet begæring om udsættelse af opfyldelsen af den appellerede dom. Mens kendelsen navnlig angik spørgsmålet om vilkårlig forskelsbehandling i forhold til stiftelsen af Gruppen for Demokratiernes og Mangfoldighedens Europa, klarlægger den appellerede dom snarere de relevante forskelle mellem denne gruppe og TDI-gruppen.

57 Med hensyn til Front nationals og Jean-Claude Martinez' første fælles anbringende angående en misforståelse af forretningsordenens artikel 29, stk. 1, har Parlamentet tilsluttet sig Rettens argumentation og anført, at appellanternes anbringende mangler en sådan »fumus boni juris«, at det med vægt kan fremføres mod argumentationen.

58 For så vidt angår Front nationals og Jean-Claude Martinez' andet fælles anbringende har Parlamentet gjort gældende, at appellanterne har misforstået den appellerede doms præmis 102, når de hævder, at Retten deri anerkendte, at Parlamentet ikke i forbindelse med stiftelsen af en gruppe foretager nogen efterprøvelse af det politiske tilhørsforhold for medlemmerne heraf. Endvidere bygger den indskrænkende fortolkning, som appellanterne har foretaget af de beføjelser, der tilkommer Parlamentet i medfør af forretningsordenens artikel 180, på en overfladisk læsning af bestemmelsen, der ikke giver bestemmelsen nogen effektiv virkning.

59 Med hensyn til tilsidesættelsen af lighedsprincippet har Parlamentet anført, at appellanterne har givet begrebet »politisk tilhørsforhold« en betydning, der

absolut intet indhold har, for så vidt som det kun skulle betyde muligheden for at opfylde et parlamentarisk mandat. Endvidere har de i realiteten anfægtet de faktiske omstændigheder, Retten lagde til grund i den appellerede doms præmis 122, nemlig, at de forskellige initiativer, der blev fremlagt i TDI-gruppens navn, understøttede, at der fuldstændigt manglede et fælles politisk tilhørsforhold mellem denne gruppes medlemmer. Appellen er imidlertid begrænset til retsspørgsmål, og et sådant anbringende vil derfor ikke kunne antages til realitetsbehandling.

60 For så vidt angår den påståede forskelsbehandling mellem medlemmerne af TDI-gruppen og medlemmerne af de politiske grupper i Parlamentet, som udgør det første led af Front nationals og Jean-Claude Martinez' tredje fælles anbringende, har Parlamentet gjort gældende, at disse ikke har anfægtet en konkret del af den appellerede dom, og at Retten ikke har bestridt, at der forelå forskelsbehandling, men kun konstaterede forskelle i behandlingen, idet den henviste til, at forskellene ikke skyldtes den anfægtede retsakt.

61 Med hensyn til anbringendet angående den forskellige behandling ved, at den anfægtede retsakt forbyder stiftelsen af TDI-gruppen, mens stiftelsen af en række tekniske grupper var blevet tilladt i tidligere valgperioder, har Parlamentet gjort gældende, at det aldrig før har set så åbenbare tilfælde af manglende fælles politisk tilhørsforhold, hvilket fremgår af den appellerede doms præmis 175. Endvidere kan hvert Parlament for hver af sine valgperioder enerådende fastsætte sin forretningsorden, dog med forbehold af Fællesskabets retsinstansers eventuelle prøvelse heraf. Endvidere var fortolkningsproceduren i forretningsordenens artikel 180 aldrig blevet anvendt.

62 Med hensyn til Front nationals og Jean-Claude Martinez' fjerde fælles anbringende angående medlemsstaternes fælles parlamentariske traditioner har Parlamentet gjort gældende, at gengivelsen af de tyske parlamentariske regler er urigtig, og at der under alle omstændigheder er så mange forskellige situationer, at det ikke er muligt at drage en konklusion, der kunne anvendes på fællesskabsplan.

63 For så vidt angår tilsidesættelsen af væsentlige formforskrifter og den påståede procedurefordrejning, som er henholdsvis det femte og sjette anbringende, Front national har fremført, har Parlamentet gjort gældende, at der med disse anbringender kun fremføres en generel kritik af Retten, uden at det præcist angives, hvilke elementer der anfægtes i den appellerede dom, eller hvilke retlige argumenter der særligt støtter denne påstand om annullation heraf.

64 Med hensyn til det fjerde anbringende, Jean-Claude Martinez har fremført angående det demokratiske princip, har Parlamentet gjort gældende, at appellanten ikke har redegjort for, hvorfor dette princip er blevet tilsidesat af Retten.

65 Med hensyn til foreningsfriheden, der er det femte anbringende, Jean-Claude Martinez har fremført i sin appel, har Parlamentet anført, at i modsætning til, hvad appellanten har anført, og selv under den forudsætning, at foreningsfriheden gælder for den interne organisation i Parlamentet, anførte Retten i den appellerede doms præmis 232 og 233, at den anfægtede retsakt havde et lovligt formål.

66 For så vidt angår spørgsmålet om uopsættelighed har Parlamentet gjort gældende, at Front national ikke har påberåbt sig nogen skade, der kunne være blevet forvoldt partiet ved opfyldelsen af den appellerede dom.

67 Parlamentet har endvidere gjort gældende, at de fordele ved en mere omfattende deltagelse i det parlamentariske arbejde, som ydes de politiske grupper, kun kan udnyttes effektivt af organer, der har fælles politisk overbevisning. Disse fordele er ikke handlemuligheder helt uden politisk indhold, men de er midler til at

fremføre et politisk budskab, der er fremkommet efter interne drøftelser. Den oprindelige TDI-gruppe kunne derfor ikke have nogen nytte af at bruge de fordele ved deltagelsen, der er forbeholdt egentlige politiske grupper.

68 Endvidere har Parlamentet over for Domstolen oplyst, at det har besluttet at øge midlerne til løsgængerne. Under alle omstændigheder har den anført, at hvis der forelå forskelsbehandling i forbindelse med opfyldelsen af det parlamentariske mandat, kunne appellanterne ifølge den appellerede dom anfægte de konkrete afgørelser, Parlamentet måtte træffe med hjemmel i de relevante bestemmelser i forretningsordenen.

69 Vedrørende interesseafvejningen har Parlamentet gjort gældende, at udsættelsen af opfyldelsen af den appellerede dom ville skade Parlamentets virke. Ikke alene ville de betalinger over budgettet, som den nye TDI-gruppe ville gøre krav på, kun vanskeligt kunne tilbagesøges, efter at der var faldet dom vedrørende sagens realitet, hvis denne måtte give Parlamentet medhold, men den interne sammensætning og dens tjenestegrene ville igen blive destabiliserede.

70 Parlamentet har gjort gældende, at der for tiden er 120 forskellige politiske partier, hvis medlemmer er valgt til Parlamentet, og at udførelsen af de opgaver, der påhviler det, ville blive endnu mere vanskelig, hvis det var forpligtet til at anerkende »fiktive« grupper. Parlamentet har i den forbindelse anført, at vigtigheden af politiske partier på europæisk plan, som Front national ikke er iblandt, som en integrationsfaktor inden for Unionen er blevet anerkendt i artikel 191 EF. For at de kan bidrage til en europæisk bevidstgørelse og til at udtrykke unionsborgernes politiske vilje, er det nødvendigt at give de europæiske politiske partier en vis privilegeret rolle inden for Parlamentet. Denne rolle bliver imidlertid fordrejet, hvis en hvilken som helst sammensætning af medlemmer kunne stifte en gruppe inden for Parlamentet uden at opfylde de materielle betingelser for stiftelsen.

*Retlige bemærkninger*

71 Det bemærkes, at ifølge artikel 53 i EF-statutten for Domstolen har appel af en dom afsagt af Retten som udgangspunkt ikke opsættende virkning. Domstolen kan dog i medfør af artikel 242 EF, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte opfyldelsen af den appellerede dom.

72 Det fremgår endvidere af procesreglementets artikel 83, stk. 2, at det er en betingelse for udsættelse i medfør af de i foregående præmis nævnte bestemmelser, at der foreligger omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og at de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget, er angivet.

73 Det skal ligeledes påpeges, at en begæring om udsættelse af gennemførelsen principielt ikke kan rettes mod en negativ afgørelse, da en udsættelse ikke kan ændre den begærende parts stilling (jf. kendelse af 31.7.1989, sag 206/89 R, s. mod Kommissionen, Sml. s. 2841, præmis 14, og af 30.4.1997, sag C-89/97 P(R), Moccia Irme mod Kommissionen, Sml. I, s. 2327, præmis 45).

74 I den foreliggende sag har appellanterne ikke godtgjort, at det ville ændre deres situation, hvis opfyldelsen af den appellerede dom, der kan sammenlignes med en negativ afgørelse, for så vidt som dommen ikke gav sagsøgerne medhold, undtagelsesvis blev udsat.

75 Udsættelsen af den appellerede doms opfyldelse ville således ikke i sig selv gøre det muligt at stifte TDI-gruppen og heller ikke medføre, at kendelsen i sagen Martinez og de Gaulle mod Parlamentet igen fik retskraft.

76 Det fremgår af artikel 107, stk. 3, i Rettens procesreglement, at hvis der i en kendelse vedrørende foreløbige forholdsregler ikke er fastsat en frist for, hvornår den foreløbige forholdsregel ophører med at have retsvirkninger, ophører forholdsreglens retsvirkninger ved afsigelsen af den endelige dom i sagen. Følgelig har Retten kun kompetence til ved begrundet kendelse at bestemme, at gennemførelsen af en retsakt udsættes inden for rammerne af behandlingen ved denne retsinstans, og retsvirkningerne af en sådan kendelse kan ikke udstrækkes til at gælde for en eventuel appel til Domstolen, og denne er alene kompetent til at behandle enhver begæring om udsættelse af gennemførelsen, som fremkommer under appellen (kendelse af 15.12.2000, sag C-361/00 P(R), Cho Yang Shipping mod Kommissionen, Sml. I, s. 11657, præmis 99).

77 Under disse omstændigheder kan begæringerne om foreløbige forholdsregler, eftersom udsættelse af opfyldelsen af den appellerede dom ikke vil kunne forhindre det alvorlige og uoprettelige tab, som appellanterne til støtte for begæringerne har anført at ville lide, ikke tages til følge.

78 Selv om appellanternes begæringer skulle fortolkes sådan, at de i realiteten skal opnå en udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreløbige forholdsregler, der ville gøre det muligt for dem at stifte TDI-gruppen på ny, vil dette under alle omstændigheder af nedenstående grunde være uden betydning for det i foregående præmis angivne resultat.

79 For det første forekommer det ud fra en umiddelbar betragtning særdeles tvivlsomt, om anbringenderne til støtte for appellerne kan antages til realitetsbehandling.

80 Næsten alle disse anbringender er kun en gentagelse af dem, der allerede blev fremført for Retten, og de indeholder ingen særlig argumentation til anfægtelse af den appellerede dom.

81 Ifølge fast retspraksis følger det af artikel 225 EF, artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen og artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at appelskriftet præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, og de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. En appel, der — endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede dom angiveligt er behæftet med — blot gentager de anbringender og argumenter, der allerede blev fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt afviste at lægge til grund, opfylder ikke dette krav. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket falder uden for Domstolens kompetence (jf. f.eks. dom af 24.10.1996, sag C-73/95 P, Viho mod Kommissionen, Sml. I, s. 5457, præmis 25 og 26, samt af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 34 og 35).

82 For det andet synes visse anbringender ud fra en umiddelbar betragtning i realiteten at have til formål at anfægte Rettens bedømmelse af faktiske omstændigheder i den appellerede dom, navnlig med hensyn til manglende fælles politisk tilhørsforhold mellem medlemmerne af TDI-gruppen, de særlige kendetegn ved andre tekniske grupper, der var blevet stiftet tidligere, og spørgsmålet om procedurefordrejning.

83 I henhold til artikel 225 EF og artikel 51 i EF-statutten for Domstolen er muligheden for appel begrænset til retsspørgsmål. Ifølge sidstnævnte bestemmelse skal appellen støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellanternes interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten.

84 Kun Retten har kompetence til at fastlægge, hvilke faktiske omstændigheder der skal lægges til grund — bortset fra tilfælde, hvor det fremgår af de fremlagte sagsakter, at de omstændigheder, Retten har lagt til grund, er materielt urigtige — og til at bedømme disse faktiske omstændigheder. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder er således ikke — medmindre de fremlagte oplys-

ninger er gengivet forkert — et retsspørgsmål, som Domstolen kan efterprøve under en appel (dom af 11.2.1999, sag C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 769, præmis 29).

85 For det andet må det — selv under forudsætning af, at et af anbringenderne i appellerne eventuelt kunne antages til realitetsbehandling — konstateres, at selv om der i den appellerede dom tages udførligt stilling til alle de anbringender, appellanterne fremførte i første instans, er appellanternes retlige argumentation i appellerne yderst summarisk og synes efter en umiddelbar gennemgang af realiteten at fratage både forretningsordenens artikel 29, stk. 1, og artikel 180 deres indhold.

86 For det tredje må det også for så vidt angår Front national konstateres, at partiet ikke har redegjort for, hvordan opfyldelsen af den appellerede dom skulle forvolde partiet en alvorlig og uoprettelig skade.

87 Endelig skal det for det fjerde bemærkes, at selv om der er forskelle på den status, et medlem har som løsgænger, og den, som et medlem af en politisk gruppe har, følger dette af bestemmelser, hvis lovlighed ikke er blevet bestridt i første instans. Appellanternes argumenter for, at der skulle foreligge uopsættelighed, fremtræder derfor for en stor dels vedkommende som et forsøg på at afbøde konsekvenserne af bestemmelser i forretningsordenen eller andre interne administrative bestemmelser, der ikke er blevet anfægtet under nærværende sag. Formålet med at træffe foreløbige forholdsregler er imidlertid kun at sikre, at den endelige afgørelse, der skal træffes i den hovedsag, begæringen om foreløbige forholdsregler knytter sig til, får fuld virkning.

88 Herefter kan begæringerne om udsættelse af opfyldelsen af den appellerede dom ikke tages til følge.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

for ret:

1) **Sag C-486/01 P(R) og sag C-488/01 P(R) forenes med henblik på kendelsen.**

2) **De begæringer om foreløbige forholdsregler, der er indgivet af Front national og Jean-Claude Martinez, tages ikke til følge.**

3) **Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 21. februar 2002.

R. Grass — G.C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær — Præsident